

stanju da osigura postojanost bilo kog svog pojma, drugim rečima nije u stanju da osigura ili opravda svoju “prvu i osnovnu tezu”, naime “tezu koja uspostavlja pojam metafore, opoziciju izvornog i prenesenog, suštine i akcidenta, intuicije i diskursa, misli i jezika, inteligibilnog i čulnog” (Derida).

Derida prethodno izlaže isprva kroz formalni argument u pogledu metafizičke prirode metafore, da bi potom prešao na analizu Aristotela u drugom poglavlju čije razumevanje metafore jeste određujuće za celinu povesti filozofije i koje je kao takvo utemeljno na mimezisu.

Deridin formalni argument (u *Plus de metaphore*) jeste sledeći: filozofija se poziva na čitav niz “bazičnih” ili “temeljnih” ili “temeljećih” pojmova (što su već metafore). Osnovni geste filozofskog mišljenja sastoji se u pokušaju da se odredi jedan takav pojam na temelju kojeg se ostali pojmovi objašnjavaju, tj. na koji se ostali pojmovi svode. Međutim, u ovakvom gestu tradicionalnog filozofskog mišljenja upravo se uklanja onaj pojam kojim provodi objašnjenje ili redukciju polja pojmova koje treba objasniti. Drugim rečima, dati pojam na koji se svode ostali pojmovi u najboljem slučaju može objasniti sve sem sebe, kao što će ovde biti slučaj sa metaforom. Prethodno rečeno se odnosi i na Anatola Fransa koji provodi, na prvi pogled, ne-filozofsku kritiku filozofije, a sam Derida, kao što smo rekli, ukazuje na nemogućnost datog gesta. Naime, kad Anatol Frans kaže da “svi filozofski pojmovi nisu ništa drugo (do mrtve ili potrošene) metafore, onda time on upravo uskraćuje pojmu metafore mogućnost da bude ekspliciran, jer metaforom objašnjava šta je filozofski pojam.

Kao što neprevodivi naslov prvog poglavlja (*više(plus de) metafore*) kaže, ne postoji više (*plus de*) nikakav pojam metafore unutar skupa pojmova koji se objašnjavaju na dati način, i uz takođe kaže tu je još jedna (*plus de*) metafora